

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ἨΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

SIVE

G N O M I C I

POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM
FIDEM EMENDAUIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

EDITIO NOVA CORRECTA NOTISQUE
ET INDICIBUS AUCTA.

LIPSIÆ,

SUNTIVS GERH. FLEISCHERI JUN.

1817.

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM

ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAE

SOCIUS.

Quum a me Sophoclem iamdudum expectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt cura mea aliquantulum expoliti Argonauticorum Poëta, et facetissimus veteris comediae scriptor. Bono animo es: expectatur cum Deo expectatio desiderii tui. Praelum tandem subiit Princeps Tragicorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

a *

sententiae suae participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra impurissimorum scurrarum calumnias et convicia iramensum quantum evector. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exercet. Inceptum opus, quantum per me licebit, non intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datam fidem praestitutum me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumduxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit, uti legitima exceptione.

Iam vero, quatenam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis docendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me facturum quid putavi, si eis enchiridion

hoc nitidius politiusque ornatum traderem. Theognidem, qui agmen hîc ducit, primus in lucem edidit Aldus Manutius, cuius liber instar est veteris apographi, quo ipse usus est. Codicis illius vitium, ut in principem editionem, sic ex *lea* in ceteras omnes permanavit, quod quale sit, cuivis hanc novam cum aliis conferenti statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis. *) Illam ad quatuor codices Bibliothecae Regiae contuli, quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo relicto spatio, ubi peritioris calligraphi manu

[*) Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 164. b. Theognidis reliquias dicit male consarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 239. sq. Ern.: „Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis conflata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. II. T. VII. p. 720. „Quae habemus [Theognidea], inquit, farrago sunt ex pluribus ac diversis poëtis; quae tamen ad Cynnum scripta sunt, pro antiquioribus haberi possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus farraginem illam coagmentavit, Theognideis versus plurimos immiscuit aliorum auctorum, Tyrtaei, Mimnermi, et maxime Solonis. Poterant quidem illi inter Theognideos relinqui, si Theognis seorsim et sine ullo comitatu excuderetur; sed quum adiunctos habeat illos ipsos scriptores, quorum possessionem invaserat, interdicto adversus eum agi, tum aequitatis, tum concinnitatis ratio postulabat; qua de re in notis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae continet pars altera editionis Poëtarum minorum Graecorum Radulphi Wintertoni, Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII. praeter Orphei, vel nescio cuius id nomen mentiti, fragmenta tria, quae in Orphicorum editione Gesneriana legi satius visum est, ideoque removenda duxi. Sed horum in locum Cleanthis pulcherrimum Hymnum suffeci; insuperque Hesiodi Poëma *ἠθικόν*, si quod aliud, huic collectioni addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iisdem Regiis codicibus emendavi, qui Theognidem continent, quorum unus Hesiodum

etiam habet. Alia quaecunque omnia Stobaei Florilegium servavit, ad scriptum codicem Bibliothecae Regiae collata, longe emendatius quam antea in hoc libello exhibentur. Solonis inter veteres Sapientes praestantissimi non pauca solum fragmenta, sed quaecunque ad nostram aetatem pervenerunt et conquiri potuerunt,*) secundis curis limatiora in hanc collectionem intuli. In Comicorum vero sententiis fragmenta aliquot, quorum partem tantum Winter-toni editio exhibet, integra dedi, ex auctoribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum carminum adiungi solitam, ut tironibus damnosam, doctoribus inutilem, consulto omisi. Ne tamen hic libellus omni utilitatis aut voluptatis fructu careret, quem capere possent qui literis graecis haud fuerunt imbuti, sententias et fragmenta ab Hugone Grotio, aliisque summis viris eleganti carmine latino reddita singulis graecis subieci. Notas addidi breves, criticas fere et graecae lectionis constitutionem spectan-

[*) De Solonis reliquiis nonnulla habet Valckenarius ad Herodot. p. 434.]

tes.*) Anthologiam sententiarum parallelarum e graecis latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stobaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, qui, quot diversis modis res eadem possit enuntiari, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ita, ut fore confido, erit accepta et utilis, otium mihi tranquilum et diuturnum precare, quod nulli alii rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Hae notae in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriorem libri partem conficiunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comicum paulo post initium. Nos commodioris usus gratia singulis versibus, quo quaeque pertinebat, substravimus: id quod lectores meminisse oportet, sicubi in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, ut videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati, retractatur.]

G N O M I C I

P O E T A E G R A E C I .

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΚΑΛΛΙΝΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ.

*Μέχρις τευ κατάκεισθε; κ'ότ' ἄλκιμον ἔξεστε θυμόν,
 ὧ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
 ὧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
 ἦσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.*

* * * * *

5 *καὶ τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισιάτω.
 τιμῆν τε γὰρ ἔστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ, μάχεσθαι
 γῆς περὶ, καὶ παιδῶν, κουριδίης τ' ἀλόχου,
 δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότε ἔσσειται, ὅπποτε κεν δῆ
 Μοῖραι ἐπικλώσωσ'· ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω*
 10 *ἔγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
 ἔλσας, τὸ πρῶτον μινυμένου πολέμου.*

Fragmentum e CALLINI Elegia servavit Stobaeus Tit. LI. De Callino, Elegiacorum poëtarum antiquissimo, quaedam lectu digna sunt in Actis Academiae Parisiensis T. VII. p. 564. [Conf. liber bonae frugis, Io. Valent. Franckii Callinus sive quaestionis de origine carminis elegiaci tractatio critica. Acced. Tyrtaei reliquiae cum prooemio, et critica annotatione. Alton. et Lips. 1816. 8.] Tertius hexameter in Stobaei codd. omissus et: eius in locum Camerarius versum hunc suffecit:

εὖ νύ τις ἀσπίδα θείσθω ἐν ἀντιβίοις πολεμίζων.

quem recepit et in versione expressit Grotius. BRUNCK.

8. θάνατος δὲ τότε ἔσσειται, ὅπποτε κεν δῆ. Sic bene Stobaei liber scriptus. Grotius edidit δὲ ποτ' ἔσσειται, ὅπποτερον δῆ. BRUNCK.

- οὐ γὰρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἔστιν
 ἄνδρ', οὐδ' ἦν προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.
 πολλάκι δηϊότητα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 15 ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπυης δῆμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός·
 τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ.
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
 θνήσκοντος· ζῶων δ', ἄξιος ἡμιθέων.
 20 ὥσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσιν·
 ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μούνος ἰών.

17. ἦν τι πάθῃ. *si in pugna ceciderit.* De hoc euphemismo vide quae notavimus ad Comici Concion. 1105. Idem in Pace 169.

ὡς ἦν τι πεισῶν
 ἐνθένδε πάθῳ, τοῦ μού θανάτου
 πέντε τάλανθ' ἢ πύλις ἢ Χίῶν
 ὀφλήσει.

Quandoque additur κακόν, ut in Euripidis Androm. 89.

ἀλλ' εἰμ', ἐπεὶ τοι γ' οὐ περιβλεπτος βίος
 δούλης γυναικός, ἦν τι καὶ πάθῳ κακόν.

Quos versus protuli, ut levem maculam e priori senario abstergerem. Male editum est ἐπεὶ τοι κού —. Brunck. Falli Brunckium, docuit Porsonus ad Euripid. Med. p. 448. ed. Lips. alter. Xenophon de Rep. Athen. prope fin. ἐπεὶ τοι καὶ οὕτως ἔχει. Morus: „L. ἐπειτοίγε, siquidem. καὶ non habet locum.“ Erravit vir egregius. Longinus sect. XXIII. extr. ἐπεὶ τοι τὸ πανταχοῦ κώδιονας ἐξῆφθαι λίαν σοφιστικόν. Scribendum esse ἐπεὶ τοι καὶ τὸ πανταχοῦ —, non dubitabis, si contuleris diversitatem scripturae e Codd. enotatam in edit. Weisk. p. 591.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

CALLINI EPHESI

ELEGIA

INTERPRETE HUGONE GROTIŌ.

Quonam hic usque tepor, Iuvenes, quando ignea
vobis

vis animi? Non vos Amphiperictyonum,
tam segnes censura movet? vos alta putatis
otia, quum tellus undique marte fremat.
Jam quicumque vir est, scutum ferat obvius hosti,
et iaculum vibret vel moriente manu.

Gloria namque ingens adoriri cominus hostem
pro grege natorum coniugeque et patria.

Fortibus et pavidis condicto tempore mortem

Parca feret. Rectum quilibet interea
protendat gladium, clypeo generosa recondens
pectora, dum primo sanguine pugna calet.

A fato nulli mortis fit gratia, non si
auctores generis sit numerare Deos.

Saepe aliquem elapsam circumstridentia tela,
in lare privato mors inopina rapit:
mors vilis populo, et nullum meritura favorem.

Fortem plebs celebrat, grataque nobilitas,
sive cadens populi gemitus expressit amantis,
seu vivens auget semideum numeros,
vertitque in se oculos ceu celso vertice turris:
quippe unus multos laudibus exsuperans.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

(*Numeri paginas indicant.*)

A.

Alexis. 255.
Amphis. 256.
Anaxandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.

C.

Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 203.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

D.

Diodorus. 272.
Diphilus. 260.

E.

Eratosthenes. 194.
Eriphus. 278.
Eubulus. 273.
Euenus. 190.

G.

Gnomaë. 300.

H.

Hesiodus. 212.
Hipparchus. 274.

L.

Linus. 184.

M.

Menander. 261.

Menecrates. 194.
Metrodorus. 196.
Mimnermus. 99.
Monosticha. 300.

N.

Naumachus. 176.
Nicostratus. 275.

P.

Panyasis. 186.
Pherocrates. 275.
Philemon. 267.
Philippides. 276.
Philippus. 275.
Phocylides. 125.
Phocylides Pseudonymus.
152.
Posidippus. 195. 278.
Pythagoras. 145.

R.

Rhianus. 188.

S.

Simonides. 128.
Solon. 104.
Sotades. 276.

T.

Theognis. 3.
Timocles. 279.
Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

A.

- ἀαδής*. 25.
ἀβρογαυτήεις. 132.
ἀγνοοφρον antepaenultima producta. 158. [Cyclicus poeta apud Scholiast. ad Euripid. Orest. 1392. Barn. χρουσίην, φύλλοισιν ἀγαννοῖσι κομώωσαν. Clarissimus Matthiae edidit simplici *v*, ἀγαννοῖσι.]
ἀγκυλομήτης, *ἀγκυλόμητις*. 214.
ἄγνοια et *ἄνοια* confusa. 326.
ἄγνυμαι cum digamma. 231.
ἄδεικτος. 163.
ἄδηριή. 131.
ἄδηής. 131.
 Adiectivum a substantivo structurâ disparatum. 250.
ἄειδειν. De futuro h. v. 3.
Aeschines orator. 156.
ἄθανασία. De quantitate h. v. 278. *ἄθανασία* et *ἐνθανασία* confusa. 278.
ἄθάνατος. De quantitate h. v. 278.
αι infinitivorum elisum. 241.
αι et *ε* confusa. 42.
ἀκέφαλοι versus. 71. 231.
ἀκραής. 239.
Alcathous. 54.
ἄλεινός, *calidus*. 158.
ἄλεινός, *vitandus*, barbarum. 158. [Libri Barrocciani scriptura expressa est ex Hesiodi carmine extr. Conf. Callimach. H. in Cerer. 23.]
Alexis. v. infra *α*. v. κώλιξ.
ἄλλοτε ἄλλως etc. 14. 108.
ἀληποτήρ, *ἀληποτής*. 216.
*ἄμα*ν, *ἄμασθαι*. 229.
ἄμαξα, *ἄμαξα*. 30.
ἄμετροι, *ἄμέτρως*. 164.
ἄμητωρ. 129.
ἄμφι et *ὀννεκον* posita ἐκ παραλλήλων. 169. sq.
ἄμφω indeclinabile. 159.
ἄν pro ἐάν positum corripiatur an producatum 91. Conf. not. ad p. 269.
ἀναγκαῖος. 25.
ἀνακλήτωρ. 273.
ἀναλίσκω. De augmento h. v. 274.

Anapaestus in pari sede
versuum iambicorum.
151.

ἀνάσχετος. 11.

ἀνδάνειν. De constructione
h. v. 5.

ἀνήρ. De quantitate pae-
nultimae 306.

ἄνοια et ἄγνοια confusa. 326.

ἀνοχητος 11.

ἀντικνέειν ἀνέμοις. 162.

Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Ae-
ristus medii passivā si-
gnificatione. 166. [Add.

Leonid. Tar. LXII. 2.
Etiam in Callimachi H. in

Apoll. init. ἐσεισάτε vide-
tur positum pro ἐσεισθη.]

ἀπάλαμνος, ἀπάλαμος. 24.
213.

ἀπάτωρ. 129.

Apollonius Rhodius. 169. sq.
ἀπονίπτεσθαι. 66.

Ἀργειφόντης. 215.

Aristophanes. 148.

ἀρόμεναι. 213.

ἄροτος et ἄροτρον confusa.
76.

ἄροσιν κόρος. 168.

Articulus a substantivo se-
iunctus interserto prono-
mine. 56.

ἀρχὴ καὶ τελευτῆ καὶ μέ-
σον. 3.

ἄσπετος synizesin passum.
133.

Attractio. 235. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not. ad Epistol. Pythagor.
p. 300. Orell.]

ἀτυξέσθαι. 170.

αὐθις. 214.

αὐόνη. 129.

αὐτις. 214.

αὐτομήτωρ. 129. [Prorsus
geminum est ψευδοπάτωρ

Callimachi H. in Cerer.
99.]

αὐτός. αὐτός. 27. 47. 62.
αὐτοῦ de persona secunda
305. 327.

B.

βαδνικήτης. 14.

βαίνειν de coitu. 16.

βασιλῆς. 224.

Βίβλιος. 239.

βλάπτειν i. q. στερεῖν. 94.

βοή. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἐνεκα
170.

βρόχος priori producta. 71.

Βύβλιος. 239.

Γ.

γαλῆ 259.

Δ.

Dativi pluralis vocalis qua-
tenus elidatur. 5.

δέ in apodosi. 226.

δεικνύειν. 163.

δεινός. 9. sq.

δειπνολόγη. 4. 244.

Demopax. v. infra s. v.
ἐπίρθετος.

Demosthenes. 155.

δεννάζειν. 77.

δεσμός et πέδη iuncta. 155.

δηλίφραον barbarum, 179.

διακρίνειν. 180.

διάκτορος. 215.

διομήτωρ. 129.

Δίος. 225.

δίχα. 9. [Aeschylus Pro-
meth. 935. Br. ὅσον τό τ'
ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν

ἄχα. Choëph. 774. Sch.
alt. ἔχεις το τῶν λελεγμέ-
νων ἄχα;]

δοχόμενος. 9.

δολομήτης, δολόμησις. 214.

δοραὶ αἰγῶν. 7.

δούλιος an i. q. δύλιος. 41.

Dualis pro plurali usurpa-
tus. 220. Dualis aoristo-
rum persona III. in —ον.
221.

δύο, δύο. 325.

δυσασίς. 239.

δύσομας. De quantitate h.
v. 56.

δύο. v. s. v. δύο.

δωρεῖν. 216. [Activum iam
usurpavit Homerus, si
fides libello de Homeri-
ca poësi, quem alii tri-
buunt Plutarcho, alii
Dionysio Halicarnassen-
si, p. XL. extr. Barnes.]

E.

ἐὰρ synizesin patitur. 255.

ἐαυτοῦ de persona secunda.
505. 527.

ἐβδομάς eliciendum e prae-
gresso ἐπτά. 110.

εἰ cum coniunctivo. 94. 106.

εἶθε cum infinitivo. 156.

[Cum Euripideis compa-
randa Homericæ Odys.
XXIV. 376. sqq. ubi par-
ticulae optandi αἰ γὰρ
eadem ratione regunt in-
finitivum iunctum nomi-
nativo participii.]

εἰθίζειν. 145.

εἰκεῖν τόπον, ἐκ τόπου. 94.

εἶναι. Coniunctivus εἶω,

εἶθε, εἶη. 172. 258. εἶμεν.

18. Ellipsis coniunctivi. 22.

Ellipsis imperativi. 157.

[v. Schol. ad Pindari Ol.
XIV. 21. — Num forte
haec ellipsis etiam ibi ob-
tinet, ubi infinitivus cum
accusativo επιταγματικῶς
aut εὐκτικῶς positus est?]
εἶνεκεν an in scena locum
habuerit. 308.

εἰς i. q. μόνος. 157.

εἰς et ἐκ confusa. 274.

εἰσαίρεισθαι i. q. προσφέρε-
σθαι. 65.

εἶω et ἔξω confusa. 7.

ἐκ et εἰς confusa. 274.

ἐκ et εἰ confusa. 25. [Mo-
nui de hac confusione in

Melet. p. 69. Satis fre-
quentem esse, docent no-
tae Uptoni ad Dionys. Hal.
de compos. verb. p. 162.
Lips., Vveiskii ad Lon-
gin. p. 571., Schneideri
ad Aristotel. H. A. T. III.
p. 259. T. IV. p. 154. et
ad Xenophont. Opusc.
Polit. p. 56., Schleusneri
Cur. noviss. in Phot. col.
326., Astii ad Theophr.
Char. p. 95.]

ἐκτραπέλος. 25. [V. not. ad
Pindari Pyth. IV. 186. ubi
unice verum puto ἐκτρα-
πέλον.]

Ellipsis verbi finiti e se-
quente oratione subau-
diendi. 228. verbi cognati.

10. sq. 14. verbi rarior.

42. totius sententiae. 240.

[Conf. v. 607. Nisi forte

h. l. plene interpungen-
dum post λιμὸν, versus-

que 605. et 606. iungendi

praecedentibus. Quod si

probas, versus 603. et

604. pro parenthesi sunt

habendi.]

ἐμβροτος, ἐμβροτον. 167.

ἔνδοθεν, ἔνδοθι. 236. 239;
sq. 245.

ἔνεκα, οὐνεκα. Graeci his particulis licenter usi. 170. [Etiam in ὄθ' οὐνεκα puto duas particulas idem significantes ἐκ παραλλήλου positas esse. Quapropter nolim cum Lobekio scribere ὄθ' οὐνεκα: quam scripturam tetigi in not. ad Sophocl. Aiacc. T. I. p. 229. Ex uno Sophocle (Aiacc. l. c.) ὄθ' οὐνεκα habet H. Stephanus Thes. T. I. c. 1204. H. Poterat citare etiam ex eiusd. Oed. Col. 853. Item ex Aeschulo, qui Prom. 330. ζῆλῶ σ', ὄθ' οὐνεκ' ἐκτός αἰτίας κωρεῖς. ubi quae continuo sequuntur; πάντων μετασχόν και τετολυκῶς ἐμοί; dignam animadversione structuram habent: nam vis praepositionis μετά pertinet etiam ad sequens participium τετολυκῶς. Non infrequens hoc idioma est in verbis cum praepositione οὐν compositis: aliquanto rarius in verbis compositis cum aliis praepositionibus. De illis notavi nonnulla in Indice ad Gregor. Cor. p. 1032. quibus hic accedant sequentia. Euripides Iphig. T. 668. και υνοσαγγῆναι και προθηῆναι δεμας. Etymolog. M. col. 743. in. συμβαρύνεται και ὀξύνεται τοῖς ἀροενικοῖς. ad quem locum Sylburgius p. 41. h.: „sensus est, συμβαρύνεται και

ονοξύνεται, praepositione in utroque commate subaudita.“ Verborum cum ἐκ compositorum hoc reperi exemplum. Homerus Odyss. XXII. 56. ὄσσα τοι ἐκπέπονται και ἐδηδοται ἐν μεγάροιον. h. e. ἐκπέπονται και ἐξεδήδοται.]

ἐντρέπασθαι. 51.

ἐντρέειν, ἐντρέειν. 18.

ἐξαιέσας. 147. 155.

ἔξω et εἰσὶν confusa. 7.

ἐπαινεῖν. De forma futuri h. v. 10. 64: [Utramque formam frequentatam fuisse, docent verbalia αἰνετός et αἰνητός: quorum posterius Lexicographi parum curarunt. Pindarus Nem. VIII. 66. αἰνέων αἰνητά.]

ἐπαμῆσασθαι γῆν. 34.

ἐπεὶ cum coniunctivo. 99.

ἐπεὶ οὐ non semper coalescunt persynizesin. 241. ἐπεὶ τοι και. 83. [Plato T. XI. p. 19. Bipe ἐπεὶ τοιγε και ὁρθῶς αὐτὸ ὁ θεός εἶπε. Bekkerus dedit ἐπεὶ τοι και — II, 5. p. 424.]

ἐπὶ. ἐφ' ᾧ γε, ἐφ' ᾧτε. 264.

ἐπὶ et περὶ confusa. 179.

Epigramma Megaris repositum. 54.

ἐπιθεῖν. 164.

ἐπιπάγην vox non Graeca. 224.

ἐπιπειθεῖν. 156.

ἐπιφέρειν. 171.

ἐρατός passim corruptum. 90.

ἐργάζεσθαι. ἐργάσαιο, ἐργάσαιο. 214.

ἐρκος ὀδόντων. 110.

Ἐρμίας, Ἐρμίας. 215.
 ἔστε et εὔτε confusa. 31. [v. not. ad Dionys. Halic. de comp. verb. p. 508.]
 ἕτερος. τοῦτερον etc. 135.
 ἔτος an digamma habuerit. 219.
 εὔ et ἐκ confusa. v. ἐκ. εὔτης. 239.
 εὐθανασία. 278. 39. εὐθανασία et ἀθανασία confusa. 278.
 εὐθὺν, εὐθύς. 154.
 Euripides. 5. 7. 88. 156. 168.
 εὔτε et ἔστε confusa. v. ἔστε.
 Eutecnius. 226.
 εὐτραπέλος. 25.
 ἐφίσασθαι γαῖαν. 54.
 ἐφικνεῖσθαι. 213.
 ἔχων pro ὄν. 156.

Z.

Zephyrḗ primā productā. 71.

H.

η correptum. 132.
 ἠβώω. 60. 243.
 ἦθεα. 222. [Illic cur τε omitti oporteat, causa non alia videtur habenda esse quam digamma. V. Heynius ad Hom. Il. T. VII. p. 754. qui „In Hesiodo“ inquit „aliquot locis est emendandum“. Quod si verum est, v. 121. corrigas: ἀνθρώποις κατὰ ἦθεα. Vid. Hom. Odys. XIV. 411. Et conf. not. ad p. 236. et 245.]

Herodotus. 35.
 Hesiodus. 154. 241. v. supra s. v. Ellipsis. item s. v. ἦθεα. item infra s. v. μιννημένος.
 Hesychius. 12. 25. 131. 179.

Θ.

θαλία. 159.
 Theognis. v. infra s. v. μελεδῶναι.
 Theognidis patris. 54.
 θηροφόνη. 4.
 θνήσκεν. τεθνάνας. 15. [τεθνάνας, mediā productā, legitur in Aeschyli Agam. 547. Schütz.]
 θνητός, mortuus. 164.
 Thucydides. 17.

I.

ι dativi elisum. 110.
 Iamblichus. 163.
 ἱκέλος. 225.
 Infinitivorum futuri temporis usus Graecae linguae proprius. 16. 39. [Xenophon Anab. II, 4. 19. ὡς οὐκ ἀκόλουθα εἶη τὸ ἐπιθίσθαι καὶ λύσαι τὴν γέφυραν. Schneiders: „Ita margo Steph. cum libro Brodaeii habet pro vulgato τὸ τε ἐπιθίσεισθαι καὶ τὸ λύσαι.“ Vulgatum hoc me quidem non offendit. — Schol. ad Pind. Nem. VII. 141. δύνασαι — ἀπαλλάξεν.]
 ἰσηξ. 221.
 ἰσημι cum digamma. 213. 248.

υος, ἴσος. 50. ἴσος et οἶος κωλύειν i. q. κολάζειν.
confusa. 226. 171.

ἴσως, pariter. 20.

Κ.

Caesurae vis ad producendum. 27.

καθικνεῖσθαι. 233.

καὶ γὰρ postpositum. 49.

καὶ et ὡς confusa. 39.

καινός. ἀεὶ τι καινόν etc. 279.

καίτοιχατος. 326.

Callimachus. v. supra s. v.

Aoristus,

καλός. De quantitate h. v. 311.

κατατιθέναι, κατατίθεσθαι.
32.

κατοπάζειν. 216.

κεκορεσσαμένος. 213.

κεῦθμα. 21. sq.

κεῦθος. 21.

κεφαλήφι, κεφαλῆφι. 237.

Κήρυθος. 60.

κῆρυξ, κήρυξ. 215. sq.

κίχωνω. De quantitate h.
v. 137.

κλιτήρ. 273. sq.

Coronae convivales. 66.

κόρος ἄρσην. 168.

Corporis humani dissectio.
160.

κοῦρα. 180. [Callimach. H.
in Dian. v. 72.]

κόχλος, ἦ. 179.

κρείσσων, κρέισσων. 46.

κτάσθαι passivā significatione.
145. sq.

κυνός. 223.

κυνός. 223.

κῆλιξ subaudiendum. 38.

[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribendum τὰς
ἀκράτους πίνομεν?]

Κυργία. v. infra s. v. μελε-
δῶναι.

Λ.

λανθάνειν. λελησμένος, λε-
λασμένος. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudam
reddiderant H. Step-
hanus et Wintertonus, quos
secutus est Gaisfordus.]

λείπειν. De aoristo I. h.
v. 148.

Λιβύη ἀεὶ τι καινόν etc.
279.

Liquidae pronuntiando ge-
minantur. 134.

λιουργός. 129.

Longinus. 88.

Lycurgus orator. 89.

λυμαινέσθαι. De constru-
ctione h. v. 318.

λωβᾶν. 155.

Μ.

Magnetismus animalis. 108.

μάκασ. 109.

μεγακήτης. 14.

Megara. 54.

μεθιέναι, μεθίεσθαι. 94.

μελεδῶναι, μελεδῶνες. 215.

[Etiam in Theognid. v. 863.
malim μελεδῶνας. item in
fragmento Cypriorum,
quod Bekkerus ad illum
versum citavit.]

μελετᾶν τινος. 126. [V.
Schol. ad Pindari. Ol. VI.
61. et XIV. 26. Nem.
VI. 91. et VIII. 32. Isthm.
V. 36.]

μεμνημένος. Usus huius
participii, eiusque abso-
lute positi, solennis est.

in formulis imperandi. V. Hesiod. 592. (ubi praestat quod al. habent, ἔργα ἐργα.) 584. 656. 675. Plene idem 275. sq. ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς ἐργάζεαι. Abundanter Aeschylus Choëph. 676. sq. Schütz. all. πρὸς τοὺς τεκόντας πανδίκως μεμνημένος τεθνεώτ' Ὀρέσιην εἶπέ· μηδαμῶς λάθη. Hunc quoque usum iam in Homericæ poësi reperias. v. Il. V. 263. XIX. 153.

μεταδιδόναι. 62.

μετέχων. 62.

μέτρον. κατὰ μέτρον. 164.

μη vetans cum imperativo aoristi. 155. [Aeschylus Prom. 532. Br. μηδέ σοι μελησάτω.] cum coniunctivo praesentis. 156. 158. cum futuro. 318. [Aeschylus S. c. Th. 252. Br. μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς.]

μητρομήτωρ. 129.

μητροπάτωρ. 129.

μικρὸς et ὀλίγος confusa. 316.

Mimnermus, 90.

μοῖραν absolute usurpatum. 134.

μόνος i. ε. εἷς. 212. μόνος [τῶν], ὕσα etc. 203.

N.

ν paragoricum. 5. 9. 19. 21. 65. 107.

ναῖς. νέα monosyllabum. 248.

νεόφρον. 187.

Neutra adiectivorum. 19. 39. 48. 59.

νήφων, νήφονος. 47.

Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 58. 169. [Aeschyl. Prom. 711. sq. οὐκ ἐμὴ πηλάζειν, ἀλλ' ἀλιστόνους πόδας χροίμπτουσα βαγίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. Vid. Hesiod. Op. 742. 746. Naumach. 32. et sic saepissime. Alibi accusativus ponitur, v. c. Hesiod. Op. 751.] Nominativus cum infinitivo loco optativi posito. 156. [Usus illius infinitivorum quam dedi explicationem in notis ad L. Bos. Ellipsis. p. 620., eam explodit Hermannus in commentatione de ellipsi et pleonasmō in Gr. I. p. 131. sq. Sed in illa disputatione viro egregio, ut sumus homines, humani quid accidisse, facile suspicaberis, si contuleris quae, cum meis illis amicissime conspirantia, adnotavit ad Viger. p. 733. sq. ed. I. p. 745. ed. II. Add. I. L. H. Nastii libell. Ueber Homers Sprache p. 25. Conf. tamen quae notavi supra s. v. εἶραι.]

νόμος, cantilena, fabula. 25. νύμφα. 180. [Callimach. H. in Del. 215.]

νώνυμος, νώνυμος. 219.

Ξ.

Ξενόδοχος, Ξενοδόκος, Ξενοδόχος. 318. sq.

Ξενοφών. 17. 88. 155. V. etiam supra s. v. Infinitivorum etc.

O.

- ὄ, ἦ, τό. Usus articuli insolens. 48.
 ὄδε, ὄ δέ. 222. 224. 225. 237. 245. 247.
 ὄθ' οὔνεκα. v. supra s. ἔνεκα.
 οἰζυρός. 131.
 οἶκος etc. cum digamma. 241.
 οἶος et ἴσος confusa. 226.
 ὀλίγος et μικρός confusa. 316.
 Homerus. 99. 241.
 ὀμῶς. 8. una cum. 22.
 Oxytonorum apostrophum passorum recta tonosis. 72.
 ὀπάζειν. 226.
 Orpianus. 195.
 Optativi usus in interrogationibus sine ἄν. 195. cum ἄν. ibid.
 ὄρη et ὄρη confusa. 19. 225.
 ὄρη et ὄρη confusa. 19. 225.
 ὄρνις. De quantitate h. v. 162.
 ὄρρη, ὄρρη. 70. [Schol. ad Pindari Ol. I. 115. "Ὀρρη, ἢ νῆξ, βαριτόνως· ὄρρη δὲ νῆξ, ἀντὶ τοῦ σκοτεινῆ, ἐπιθετικῶς, ὄξυ-νεται.]
 ὄς, ubi expectes εἴ τις. 186. [Cum Platonis loco comparata hunc Xenophontis Oecon. IV. 19. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἡγοῦμαι μέγα τεκμήριον ἀρχόντος ἀρετῆς εἶναι, ᾧ ἂν ἐκόντες ἔπονται, καὶ ἐν τοῖς δειροῖς παραμένειν ἐθέλωσιν.]
 ὄσος. ὄσα etc. relatum ad τὰ etc. 192. sq. [Hesiodus Fragm. p. 445. Lopsn.

ὄσσοι ἔσαν μύρηαις — τοὺς ἀνδρας ποιῆσε. In notissimo Sardanapali epigrammate alii habent ταυτ' ἔγω, ὄσσ' ἔμαγον—; alii τ' ὄσσ' ἔχω, ὄσα ἔμαγον —.]
 ὄτε c. coniunct. 99.
 οὐδεμία, οὐδεμίη. 8.
 οὔνεκα. v. supra s. ἔνεκα.
 οὔτος. καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα μέντοι. 272. sq.
 οὐχι saepe oblitteratum. 507.
 ὄφει priori producta. 71.
 ὄφρα τε. 65.

Π.

- παρ' καιρόν et παρὰ καιρόν. 316.
 παρατρίβειν. 33.
 παριδεῖν et περιδεῖν confusa. 328.
 pariter. 22.
 παρμόνιμος, πάρμονος. 18.
 Participia ubi naturam induerunt nominum, inclinationis modum mutant. 47.
 πάσασθαι. 13.
 πάσχειν. ἦν τι πάθω etc. 88.
 πατρομήτωρ. 129.
 πατροπάτωρ. 129.
 πενεῖν. 327.
 πενοῦν. 327.
 περιδρομος. 45.
 περιδεῖν et παριδεῖν confusa. 328.
 περιτρέπειν. 132.
 Pindarus. v. supra s. v. ἐπιδράπελος.
 πιστός. 24.
 Plato. 148. 169. 186.
 πλεόν. τί πλεόν et τὸ πλεόν confusa. 125.
 Pleonasmii. 27. sq. 172.
 πλοκαμηῖς. 171.

ποικιλομήτης, ποικιλόμητις.
214.

ποικίλος. 45.

πολυγηθής. 240.

πολυχρόνιος. 191.

πὸν. πολλάκι πον, ἀεὶ πον.
177.

Praepositionum usus in eodem loco variatus ad idem significandum. 205.

προμήτωρ. 129.

προπάτωρ. 129.

Pronominum formae plenae et encliticae. 5. Pronominis relativi syntaxis idiomatica. 64. 89.

πρὸς τινος εἶναι. 91.

πρῶτος καὶ τελευταῖος καὶ μέσος etc. 5.

πυκάζειν. πυκάζειν, πυκάζειν.
237.

πῶλος passim latet corruptum. 163.

Socraticus scriptor Eryziae.
273.

Socraticus scriptor de lege.
273.

Sophocles. 9. 170. [Posteriorem Sophoclis locum quod negavi mutandum esse, nolim ita intelligi, ac si etiam forma scripturae antiquae mihi probetur. Scilicet scribendum οὐνεκα, quemadmodum scribimus τοῦνεκα.]

Sotades. 277. sq.

Sotadicum metrum. 277.

στ. Ante has litteras an brevis corripit possit. 131.

σποδῖος. 131.

Strabo. 90.

Suidas. v. infra s. v. ὑπέροθεος.

P.

ῥαδινός. 4.

ῥίπτειν, ῥίπτειν. 15.

Σ.

Σαλαμινασέτης, Σαλαμινόφρξ. 115.

σιγγίλος, σιγγρός. 324.

Σικελικός et Σικελός confusa.
55.

Simonides. v. infra s. v. τέ.

σιούρα. 7.

Σιούρος. De quantitate h.
v. 40.

σκάπτειν δικέλλη etc. 165. sq.

σκήφος priori producta. 71.
187.

Socrates an aliquid scripserit. 277.

T.

ταμείον, ταμείον. 324.

τάπης. De quantitate h.
v. 76.

τάρρα. 15.

τὲ non praeponitur vocabulo ad quod refertur. 73. [Ne quis mihi opponat locutiones bimembres ellipticas, membris per τὲ alteramque copulam iunctis, ubi vox quam sequitur τὲ in priori membro, in posteriori ad alteram copulam subaudienda est. Quarum locutionum ratio cum viros graece perdoctos passim fugerit, aliquot exempla rei ceteroqui pervulgatissimae expromam. Plato T. XI. p. 8. Bip.

σοφίας τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: σοφίας τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων. Ut multum falleretur, si quis copulam τὲ ad σεαυτοῦ referens praepositam voci suae diceret. Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brunckius alterum articulum insereret (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ἐν πολέμῳ —. Quis hęc tam parum sit λογικὸς, ut dicat τὲ pertinere ad ἐν δαίτῃ habeatque hoc pro exemplo copulae praepositae? Immo plena oratio est: ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ὅς ἐν πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν, εὐώνυμοί τε. pro καὶ οἵτινες εὐώνυμοι. Pindarus Nem. I. 46. εἴ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι. plene: εὐ τε παθεῖν καὶ εὐ ἀκοῦσαι. Plato T. XI. p. 55. ὅτι τε οἴσθαι —, καὶ ἐπιτετῆδευκας —. plene: — καὶ ὅτι ἐπιτετῆδευκας. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὅσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὅσπερ τ. δ. Nullarum autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam praepositionum. Plato T. V. p. 286. ἐν τε πλοίοις καὶ ναυσί. p. 295. ἐκ τε — τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ ἄστεος. plene: καὶ ἐν ναυσί. et: καὶ ἐκ τοῦ ἄστεος. Add. not. p. 256.

ubi quod scripsi de Brunckio, fortasse scripsi paullo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τὲ referendam esse ad vocem sequentem ideoque mutandum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque. ὄνου. Sed ubi de rebus agitur diversis, talis copulae positura talesque praepositionum ellipses toties occurrunt, ut qui exemplorum huius idiomatis numerum iniire velit, non minus ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.]

τελευτήν. v. τέρμα.

τέρμα, postremo. 164. [Iam Hoogveenus ad Viger. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, τελευτήν. Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσσομένους.]

τιθέναι, τίθεισθαι. 92.

τίθειν, τίνοισθαι, τίνουσθαι. 29. 248.

τρέπεσθαι ἐπὶ τι, πρὸς τι. 50.

τρίβειν. 55.

τροφή et τροφή confusa. 157.

τροφάν. De quantitate. h. v. 162.

Tyrtaeus. 63.

T.

ύγεια, ύλεια. 524. 525. 526.

υπάγειν. 62.

υπερθεν c. genit. 257.

ὑπέρθεος. H. Stephanus Ind. in Thes. P. II. c. 140. C.: „*Ἰπέρθειον*, Quod est supra numen divinum, vel numinis voluntatem.“ nullo huius adiectivi auctore citato. Robertus Constantinus cum aliis Lexicographis, item sine auctore: „*Ἰπέρθειον*, ὑπὲρ τὸ θεῖον, ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην, praeter numinis voluntatem.“ Omnes secuti sunt Hesychium aut Suidam. Sed in Hesychio recte monuit V. D. pro *ὑπέρθειον* legendum esse *ὑπὲρ θεόν*: eodemque modo in Suida corrigendum est. Praeterea in Demonactis versu, qui est Brunctio in Monostichis v. 202., cum pro *ὑπέρθειον* e Stobaeo editum sit *ὑπὲρ θεοῖς*, facile intelligitur, fidem huius adiectivi admodum dubiam esse. Schneiderus versum edidit turpiter hiantem: *Θνητὸς περὶ κωῖς μὴ φρονεῖ ὑπέρθεον.*
ὑπερτερα. 55.

Φ.

φαίνειν. *φανίη*, *φανήη*. 252. 213.
Philemon. v. supra s. v. *τέ*.
φοῖνιξ. 4. *φοῖνιξ* an *φοῖνιξ*. 215. sq.

Χ.

χαιτήεις. 152.
χαιτῶεις an graecum sit. 152.
χαλεφθεῖς etc. 15.
χάριν ἔνικα posita ἐκ *παρὰ ἑλληλον*. 169. sq.
Chasmodiae osores. 108.
χίρνω. 66.
χουσίην, *χουσίην*. 215.
χωρίζεω. 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψυδρός. 11. sq.
ψυδρός. 11. sq.

Ω.

ω correptam. 132. 156.
ω et *ου* per synizesin coalescunt. 50.
ὦν. 151. 155.

Pag. 20. not. ad v. 218. lin. 2. *πόν*. leg. *πρόν*.